

עק"פ 23220/12/16 - אבירם דהרי נגד דרור לדרמן

בית המשפט המחויזי בבאר שבע

עק"פ 23220-12-16 דהרי נ' לדרמן

בפני כב' השופט יואל עדן - אב"ד

כב' השופט גדי גدعון

כב' השופט גילת שלזון

המעורער	אבירם דהרי
נגד	דרור לדרמן
המשיב	

פסק דין

השופט יואל עדן, אב"ד

1. זהו ערעור על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' השופט ג. אמוראי בק"פ 16-35433 מיום 6.12.16 במסגרתה הורה בית המשפט על מחיקת הקובלנה שהגיש המעורער כנגד המשיב, מchosר סמכות).

המעורער הגיש כנגד המשיב קובלנה פלילת הכללת שני אישומים, ובכל אחד מהאישומים יוחס למשיב, בהוראות החיקוק, ביצוע עבירה של פרסום לשון הרע בכונה לפגוע, עבירה לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965.

בעובדות המפורטות בקובולנה, מפורט הרקע הנטען לקובלנה, ובפרק זה מפורטות עובדות רבות הקשורות למעורער, למשיב, ולהתnellויות נטענות של המשיב כלפי המעורער.

העובדות הרלבנטיות לעבירות הנטען מפורטים בפרק האישומים בקובולנה:

באישום הראשון נטען כי ביום 16.7.4. העיד **"העיר בשבועה"**, בבית משפט השלום בקרית גת, נטען כי במסגרת עדות זו מסר המשיב **"עדות שקרית בעניינים שונים"**. העובדות הנטען ביחס לעדות השקרית הנטעןינה על כי לכשנשאל המשיב בבית המשפט: **"אתה ציינט באתר האינטרנט שלך שאתה נכנס לפוליטיקה"** הוא השיב לשאלת

עמוד 1

© verdicts.co.il - אב' פסקי דין

זו: "לא ציינתי זאת". לקובלנה צורפה כתבה שנטען כי המשיב פרסם באתר האינטרנט שלו, ונטען כי המשיב "שיקר במצח נחושה בתשובתו זו לבית המשפט". במסגרת האישום הראשון נטען כי "עדות שקר זו הינה פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע שכן בעמ羞ה זה התכוון הנאשם לפגוע בשמו הטוב של הקובל ולבשוו ללעוג ולקלט בפני בית המשפט ולbezותו בפני הציבור כולו".

באישום השני נטען כי ביום 5.7.16 המשיב "היעיד בשבועה", בבית משפט השלום בקרית גת, וכי גם בעדות זו מסר עדות שקרית. העובדות הנטענות ביחס לעדות שקרית נטען זו הין על כי לכשנאל המשיב בהקשר למיקום הפיזי של משרד חברה בבעלותו: "از מה יש בשדרות אם אין פקס איך החברה עובדת?", ותשובה המשיב לשאלה זו הייתה "... מושרדה של החברה מוקמו בשדרות ושם היא פעלה". לשאלת התובע "עד مت?", השיב המשיב "עד שהחל תהליך פירוקה...". נטען כי תצהירה של עיריית שדרות לבית המשפט באותו תיק סותר את תשובה המשיב, וכי דו"ח חוקר של רוח משרד הפנים מעיד כי המשיב "שיקר במצח נחושה בתשובתו זו לבית המשפט". גם ביחס לעדות זו נטען כי הינה פרסום לשון הרע בכוונה לפגוע בשמו הטוב של המערער.

2. בהחלטתו מיום 6.12.16 נקבע ע"י בית משפט קמא כי האפשרות להגשת קובלנה ע"י אדם "מוגבלת ומוצמצמת לרשות סגורה של עבירות המנוויות בתוספת השנייה" (חוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982). נקבע כי עיון בקובלנה שהוגשה, כמו גם בתגובה שהוגשה ע"י המערער בהתאם להחלטה מיום 29.11.16 - "מצביע על כך שהמדובר בקובלנה שעונייה בשבועות/עדות שקר, עבירות לפי סעיפים 237 או 239 לחוק העונשין, עבירות אשר אין מנויות על העבירות שבתוספת השנייה לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) תשמ"ב, ומ██ך דינה של הקובלנה להימחק על הסוף מחוסר סמכות".

בית משפט קמא מצא בנוסף, להפנות לסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה - 1965, וקבע כי: "המדובר בהגנה המשטרעת על כל פרסום אשר נאמר במסגרת הליך משפטי...".

עוד הוסיף בית משפט קמא כי כתוב הקובלנה כולל עובדות שאין נדרשות לצורך ביסוס האשמה, והין חזרה על עובדות שנטענו בקובלנה שעוכבה.

שני ההליכים אשר נטען כי במסגרת העיד המשיב עדות שקר, הינם תביעות כספיות שהוגשו ע"י המערער כנגד המשיב ואחרים.

3. לאחר שנשמעו טענות הצדדים בעל פה ובכתב, נבחנו הקובלנה, התגובה שהוגשה ע"י המערער בבית משפט קמא להחלטה, וההחלטה ונשקלו טענות הצדדים, המסקנה היא כי דין הערעור להידחות.

יאמר תחילת כי הקובלנה נשוא ערעור זה, כמו גם הודעת הערעור, כוללים טענות רבות אשר אין רלבנטיות כלל לאישומים הנטענים ולבירות הנטענות במסגרת, והתייחסות להן הינה אך לעבודות הרלבנטיות לאישומים הנטענים בקובלנה.

סעיף העבירות באישומים שבקובלנה, מאפשר הגשת קובלנה פלילתית על בסיסם. סעיף 8 לחוק איסור לשון הרע קובע כי "העבירה בשל לשון הרע לפי חוק זה תהא בין העבירות שבהן רשאי הנגצע להאשים ע"י הגשת קובלנה בבית המשפט".

חוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) קובע, בסעיף 11לו, כי "**המאשים במשפט פלילי הוא המדינה והוא תיוצג בידי טובע שמנה את התביעה**".

סעיף 68 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) קובע כי: "**על אף האמור בסעיף 11 רשאי כל אדם להאשים בעבירה מן המניות בתוספת השניה ע"י הגשת קובלנה לבית המשפט**".

התוספת השניה לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) אינה כוללת עבירות של עדות שקר או שבועת שקר לפי סעיפים 237 או 239 לחוק העונשין, ולפיכך, לא ניתן להגיש קובלנה בעבירות אלו, והגשת אישום בהן שמורה למדינה כאמור בסעיף 11 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב).

הוראת סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע קובעת כי: "**לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי - (5) ... פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דין כאמור**".

4. האישומים הנטען בהם קובלנה מייחסים למושיב, במסגרת העבודות המפורטוות בה, דבר מתן עדות שקר, בשני ההליכים.

לצורך בחינת שאלת הסמכות, כמו גם השאלה אם מהוות העבודות המתוארכות בקובלנה עבירה, נתיחס לעבודות האmortות ואלהן בלבד, בהנחה שעבודות אלו יכולות היו להיות מוחחות במסגרת שמייעת הראיות. מובן, כי זהה הנחה בלבד, לצורך בחינת שאלת הסמכות עצם התקיימות עבירה.

המסקנה הינה כי גם אם אכן מדובר בעדות שקר, הרי שהעבודות המתוארכות בקובלנה אינן מהוות עבירה מכוח חוק איסור לשון הרע משנה טעם: האחד - סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע קובע כי פרסום שנעשה תוך כדי דין ע"י בעל דין או עד, לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי.

הטעם השני הוא כי גם לגופו של עניין, הדברים אשר מייחסים כי נאמרו במסגרת השקר הנטען, אינם מהוים במהותם לשון הרע, גם אלמלא הסיג אשר נקבע בסעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע. באישום הראשון נטען כי המושיב לא אמראמת בתשובתו לשאלת אם ציין באתר האינטרנט שלו שנכנס לפוליטיקה. גם אם לא מדובר בדבראמת, כפי טענת המערער, הרי שאין בכך כדי פרסום "**לשון הרע**". אמירה זו אינה קשורה למערער כלל, אלא עניינה המשיב והאם ציין באתר האינטרנט שלו אם נכנס לפוליטיקה אם לאו.

באישורו השני נטען כי המשיב לא אמר דבר אמת ביחס למיקום משרדה של החברה שבבעלותו. גם כאן, אף אם אין מדובר בדבר אמת, כתעתת המערער, הרי שאין בכך כדי פרטום "**לשון הרע**". גם אמרה זו אינה קשורה לערער כלל, ואין עניינה המשיב.

עצם העובדה הנטענת, גם אם הייתה מוכחת, על אי אמירת דברי אמת, אין בה, באף אחד משני האישומים, כדי להוות, בתוכנה, כדי לשון הרע.

mobher, כי אין באמור כל התייחסות לשאלת האם יש ממש בטענה כי לא מדובר בדברי אמת, כאמור, התייחסות הינה לעובדות הנטענות בקובלנה, מתוך הנחה כי היו הן מוכחות.

מלבד האמור, העובדות המפורטות בקובלנה אינן מהוות עבירה, במיל מהאישומים הנטענים, הן מכוח סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע, והן מכוח אי היוותם לגופם כאלו העולמים כדי לשון הרע.

משכך, דין הקובלנה ביטול.

הטענות אשר הועלו בקובלנה הינה, הלכה למעשה, טענות בדבר עדות שקר, גם שסעיף החיקוק אשר נכתב בקובלנה, בשני האישומים, הינו עבירה לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע.

כל שהקובלנה עניינה עבירה לפי סעיפים 237 או 239 לחוק העונשין, עדות שקר או שבועת שקר, הרי שהגשת קובלנה אינה אפשרית, הוואיל וסעיפים אלו אינם כלולים בתוספת השנייה לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), והגשת אישום בעבירות אלו שמורה למדינה מכוח סעיף 11 כאמור.

5. מלבד האמור, דין הקובלנה שהוגשה ע"י המערער היה ביטולה, מחמת כך שהעובדות אשר תוארו בקובלנה אינן מקימות את העבירה שנטענה בקובלנה, לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, וככל שענינה של הקובלנה היה בעבירות של עדות שקר או שבועת שקר, הרי שהמערער נעדר סמכות להגשת קובלנה בעבירות אלו.

לפיכך, דין הערעור להידחות.

המשיב טען לפסיקת הוצאות, וביקש שלו יפסקו משיקולי הרתעה. איןני מוצא מקום לכך.

התלת הוצאות כפי שմבקשים חברי להטיל אינה עולה בקנה אחד עם הוראות סעיף 80(ב) לחוק העונשין, תקנה 9 לתקנות סדר הדין הפלילי (פיזויים בשל מעצר או מאסר), כמו גם עם התנהלות ההליך.

בבית משפט קמא לא התקיים אף לא דיון אחד, ולא הוטלו ע"י בית משפט קמא הוצאות. יתרה מכך, בבית משפט קמא לא התבקשה, ולא הוגשה, אף לא תגובה של המשיב. הערעור שבפנינו הינו ערעורו של הקובל, והמשיב לא הגיע כל ערעור על כך שלא נפסקו לזכותו הוצאות, ובצדק, שכן הוא כלל לא צריך היה לבצע פעולה כלשהיא בהליך. בהיעדר ערעור של הצד שכנגד, קיימת בעית סמכות בפסקת הוצאות בגין ההליך בבית משפט קמא, אשר לא נדרש לכך.

מעבר לכך, הטלת הוצאות, גם בקובלנה, כפופה להוראות חוק העונשין, בסעיף 80 (ב) ותקנות סדר הדין הפלילי (פייצ'ים בשל מעצר או מסר). אכן, כאשר מדובר בקובלנה התייחסות שונה מהטלת הוצאות בהליך פלילי אחר, אולם עדין כפוף בית המשפט להוראות החוק ותקנות. אפנה בעניין זה לעק"פ (חיפה) 51096-03-11 יינמן נ' זיו (1.6.2011) בו נפסק כי : **"גם מקום שבו רואה בית המשפט לפ██וק הוצאות ושכ"ט עו"ד לטובת נאשם בקובלנה פלילת פרטית, עליו לעשות כן במסגרת המגבילות הקבועות בסעיף 80 (ב) לחוק העונשין ותקנות שהותקנו על פיו..."**. בעק"פ 39697-06-17 (חיפה) סולומונוב נ' פוגל (25.9.17) חוזר על כך בית המשפט, בהדגשה כי הוצאות ושכ"ט עו"ד יש לפ██וק **"במסגרת המגבילות הקבועות בסעיף 80 (ב) לחוק העונשין ותקנות שהותקנו מכוחו."**.

מצטרף אני לדברים אלו. פסקת ההוצאות שմבקשים חברי להטיל אינה מתישבת עם כללים אלו. אפנה לתקנות ולכך שבהליך הקודם, כמו גם בפנינו, לא היה מי מהצדדים מוציאג. גם אם נתעלם מהיעדר "צוג", הרי שהסכם חורג מזה שנקבע בתקנות (ר' תקנה 9 והתוספת בס"ק (ב)). אוסיף כי אמ衲ם התקיימו בערעור שתי ישיבות, אולם בדיון הראשון הסכימם המערער לדוחה לדוחה בחינת אפשרות סיום הליכים בין הצדדים בגישור. כך או כך, הסכם חורג מתקנות.

אשר להתייחסות להליכים אחרים - סבור אני כי בנסיבות העניין, במסגרת הליך ערעור על החלטת מחיקה מחוسر סמכות של קובלנה, אין זה נכון לבוא חשבון עם המערער בגין ההליכים האזרחיים שהגיש כאמור.

יואל עדן, שופט

השופט גלית שלן

אני מצטרפת לאמור בחווות דעתו של כב' השופט עדן, בכל הנוגע לדוחית הערעור, מהnimוקים שפורטו על ידו.

יחד עם זאת, בשונה מחברי, אני סבורה כי מדובר במקרה חריג המצדיק את חיובו של המערער בתשלום הוצאות לטובת המשיב, עקב ניצולו לרעה את הליידי המשפט. לשם כך, אין מנוס אלא לפרט בקצרה חלק מההליכים המשפטיים הרבים שננקט העורר כנגד המשיב, הליכים אותם אזכיר שני הצדדים במסגרת הערעור שבפנינו (הן במסגרת תגובתו של המשיב בכתב לערעור, והן במסגרת הקובלנה נשוא הערעור).

עמוד 5

במסגרת ת"ק 42158-02-16 הגיש המערער, המשמש כראש עיריית קריית גת, תביעה כספית נגד המשיב, תושב העיר (ואחרים נוספים), בגין פגעה בשמו הטוב, כשלעצמו, בנסיבות מיוחדות, שונות שpgaishi המשיב לוועדת הבחירה המרכזית לכנסת ה-20, הוא הגיש תצהירים כוזבים לגבי פעילותו הפוליטית. בית משפט השלום דחה את התביעה, לאחר שמייעת הראיות, תוך שיקב עיי לא הוכחה הטענה שהたちירים כוזבים, וכי גם לו הייתה מוכחת הטענה, לא היה בכך כדי להקים עילה ל התביעה נזקית. המערער הגיש בקשה למתן רשות ערעור על פסק הדין, אשר נדחתה עיי בית המשפט המחוזי (רת"ק 19511-07-16). בהמשך, הגיש המערער בקשה למתן רשות ערעור לבית המשפט העליון, אשר דחה אותה (רע"א 16/9371 דהרי נ' לדרמן (10.1.17)), תוך שציין בין היתר, את הדברים הבאים:

"**בית המשפט לתביעות קטנות קבוע, כי תביעתו של המבקש - אף אילו הציג מסד ראויתי המניח את הדעת לשם הוכחת טענותיו - אינה מקימה את יסודותיה של העולה הנזקית הקבועה בחוק איסור לשון הרע... ואכן, מבלתי לטעת מסמורות, עיון בחומר הראייתי שעמד בפני בית המשפט מצבע, למצער, על קיומם של קשיים לא מבוטלים להוכחת הקשר הטיסבי הנדרש בין הפגיעה לה טוען המבקש בשמו הטוב לבין האמור בתצהירים; עניינם של אלה כאמור בפעולותם הפוליטית של המשיבים 1-2 ואין בהם ממשום הception או העלה של המבקש".**

על אף החלטה זו של בית המשפט העליון, בקובלנה שבענינו, שב המערער והעליה את אותן טענות (בשינויים קלים בלבד, כשהפעם אינם מכוון לתצהירים, אלא לעדות בבית המשפט, אך באותו נושא בדיק), והפעם בהליך פלילי, בו נטל ההוכחה המוטל עליו כבד יותר.

במסגרת ת"ק 7163-02-16 הגיש המערער תביעה כספית נגד המשיב ואחרים נוספים, בטענה כי המשיב פגע בשמו הטוב בשלוש הזרזנויות- במכותם למבקר העיריה, בכתב שכתב לאטר אינטראקט, ובראיון ברדיופ. בית משפט השלום דחה את התביעה בפסק דין מפורט (לאחר שקדם לכך מחק על הסוף את התביעה נגד 3 מהנתבעים), תוך שיקב עיי אין בפרסומים האמורים משום לשון הרע; בית המשפט אף קבע כי "**יש ממש בחשש כי התביעה הנוכחית نوعה בעיקרה לפגוע בנתבע, עקב ביקורת שהטיח בתובע, בגין התנהלותו הציבורית כראש עיר**", וקבע כי למרות שאין מדובר בתביעת השתקה קלאסית, הרי שRibivo הטענו מטריד. בבקשתו למתן רשות ערעור שהגיש המערער לבית המשפט המחוזי (רת"ק 17220-05-16) ולבית המשפט העליון (רע"א 7535/16), נדחו.

בק"פ 52981-02-16 הגיש המערער קובלנה פלילית נגד המשיב, במסגרת האשימו בשש עבירות של פרסום לשון הרע בכונה לפגוע, בגין עניינים שונים; ובין היתר האשימו את המשיב שהשתמש במצבים כוזבים וביהם הכחשו שהוא עוסק בפעולות פוליטית (אישור שלישי), וכן האשימו בנוגע לאותם פרסומים שנדונו במסגרת ת"ק 7163-02-16 (אישור רביעי, חמישי ושישי). ההליכים בקובלנה זו עוכבו עיי היועץ המשפטי לממשלה ביום 21.9.16.

זמן קצר לאחר עיכוב ההליכים בקובלנה האמורה, ביום 27.10.16, הגיש המערער את הקובלנה שבענינו, שחלקים גדולים מהמתואר בה זהים לאמור בקובלנה שעוכבה, לרבות הטענות הדומות בנוגע לאישור השלישי, ולא בכך ציין בית המשפט קמא בהחלטה מיום 29.11.16 כי מדובר לכואה ב"מחזור" של הקובלנה שעוכבה.

מכל האמור עולה, כי הקובלנה שבענינו היא חלק מההליכים רבים שהערער נוגד המשיב, בגין מסכת טענות דומות,

והכל בעקבות ביקורתו של המשיב כלפי איש ציבור; וכי המערער משתמש בהליכים המשפטיים ובבתי המשפט כחלק ממאבקו במשיב, תוך ניצול הקלות שבה ניתן לנ��וט בהליך פלילי נגד אדם, בדרך של קובלנה.

יתריה מכך, בעניינו מדובר בקובלנה נטולת בסיס עובדתי ומשפטי, שהוגשה לאחר שתביעותיו של המערער באותו סוגיות נדחו ע"י כל הערכאות, ולאחר מכן פסק דין מנמקים, עימם המערער אינו משלים. בהקשר זה נאמר במרקחה אחר בעניינו של המערער (רע"א 2816/2016 דהרי נ' לוי (10.5.17)), אליו הפנה המשיב:

"גנה כי כן, המבקש, המכון בראש עיר, מעסיק את הערכאות השונות לא אחת, בהגשת תביעות בגין לשון הרע אם נגד עיתונאים - לרוב - ואם נגד אחרים... לא יפלא איפוא כי בית המשפט לתביעות קטנות סבר שה המבקש עשה שימוש לרעה בהליך משפטי... התיחסותם המשפטית והעובדתית של שני בתיהם המשפט הקודמים אינה תומכת בקבלת הבקשה; יש לבחור זירת מאבק נכונה. צר כי המבקש, משרת ציבור או איש ציבור ותיק, מנהל מלחמות גם כשאין להן בסיס מספיק, ובמיוחד בדרכים מעין אלה שננקטו. ניתן המבקש אל לבו את אלה מבט לעתיד".

המדובר בשימוש מופרז ומיותר בזכות הגישה לערכאות, כבר נקבע בעניין זה, כי **"יש להՐתיע גורמים הפונים לבית המשפט בעתיות חסרות שחר, שמטרתן לנצל את במת בית-המשפט בדרך בלתי רואה"**, וזאת באמצעות הטלת הוצאות משמעותיות (בג"ץ 10/6259 העמומה לקידום דרך נ' שר האוצר ואח' (13.12.10)).

בהקשר זה יזכיר, כי קיומן של הוראות סעיף 80 לחוק העונשין והתקנות שהוצאו מכוחו, אינם שוללים את האפשרות, כי גם בהליכים פליליים יוטלו, במקרים המתאימים, הוצאות בגין שימוש לרעה בהליך משפטי (ראו למשל ע"פ (ת"א) 06/068709 אליטוביץ נ' מדינת ישראל (25.2.08) והפסקה שהובאה שם). בונגע לקובלנה פלילת שהוגשה ללא בסיס, מקובלת עליי קביעתו של בית המשפט המחויז בחיפה בעק"פ (חיפה) 15-04-16927 הלפרין נ' כרמי (14.5.15), שם נקבע:

"כל שהדבר נוגע לפסיקת הוצאות - סעיף 80(א) לחוק העונשין מסמין את בית המשפט לפסוק הוצאות לטובת נאש שזכה, וזאת אם שכונע שהאישום שהוגש כנגדו היה ללא כל בסיס וועליה. זה המצב שבפנינו... ואולם במקרה שבסבבנו, סבורים אנו כי יש לפסוק הוצאות בהתאם לאמות המידה המקובלות בהליכים אזרחיים, וזאת מאחר ואין מדובר בהליך פלילי רגיל שיזמה המדינה אלא בקובלנה שהגשים קובל לא כל בסיס כנגד אדם אחר. במקרה זה, סבורים אנו כי מדובר בהליך משפט קלאי כל בסיס או שיקול ענייני, וכל שיש בו הוא הטרדה למשיב, אשר נאלץ להגיע לבית משפט קמא, ובהמשך גם להתדיין בערעור".

אני מתעלמת מהעובדה, שהחלטת בית המשפט קמא ניתנה מבלי שהתקיים דין ומלוי שהתבקשה תגבות המשיב, ועל כן החלטת בית המשפט קמא להמנע מהטלת הוצאות; ואולם למרות זאת, המערער לא השלים עם ההחלטה, והגיש ערעור זה, שבערעור נדרש המשיב להתייצב לשני דיןיהם ולהגיש תגובה מפורטת לטענות המערער; התנהלות זו במסגרת הערעור, בשים לב להתנהלות הקודמת שפורטה לעיל, מצדיקה כשלעצמה הטלת הוצאות בשיעור משמעותית על המערער.

לאור כל האמור לעיל, ומאחר ומדובר במקורה בוטה של שימוש לרעה בהליך המשפט, לו תשמע דעתו, יחויב המערער אישית בתשלום הוצאות לטובת המשיב, בסך 10,000 ₪.

גילת שלו, שופט

השופט גד גدعון

אני מצטרף לנימוקי כב' האב"ד, לעניין דחינת הערעור.

במחלקת שנפלה בין חברי בשאלת הוצאות, דעתן כדעת חברותי, כב' הש' שלו - כמוות, אף אני סבור, כי בנסיבות יוצאות הדופן שפירטה, נכון לחיב את המערער בהוצאות המשיב בגין הדיון בערעור, לרבות בשכר בטלתו בשל ניהול ההליך, על הישיבות שהתקיימו במסגרתו, בסכום הננקוב בחוויות דעתה של חברותי.

גד גדעון, שופט

אשר על כן הוחלטפה אחד לדחות את הערעור, והוחלט בדעת רוב לחיב את המערער בתשלום הוצאות בסך 10,000 ₪ למשיב. הוצאות ישולמו בתוך 30 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ח, 15 אוקטובר 2017, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת

גד גدعון, שופט

ויאל עדן, שופט